

DECIZIA nr.307
din 11 mai 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.22 lit.b) din
Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul Național de
Management al Situațiilor de Urgență

Publicată în Monitorul Oficial nr.1101 din 18.11.2021

Valer Dorneanu	- președinte
Cristian Deliorga	- judecător
Marian Enache	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Ionița Cochintu	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.22 lit.b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, excepție ridicată de Societatea Friend's Arena S.R.L., de Societatea La Bravi Ragazzi S.R.L., de Societatea Gorunelu Alex S.R.L., de Societatea Gymone S.R.L. și de Societatea Smart Fitness Studio S.R.L., toate cu sediul în Timișoara, în Dosarul nr.4438/30/2020 al Curții de Apel Timișoara - Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.638D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autoarele excepției de neconstituționalitate au depus note scrise, prin care, pe de o parte, solicită judecarea cauzei în lipsă, iar, pe de altă parte, învederează că speța aflată pe rolul instanței de judecată ordinară a fost soluționată, sens în care atașează decizia civilă a instanței de fond; aceasta conține o opinie separată, care, în opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, este relevantă pentru soluționarea acesteia.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra conținutului Ordonanței de urgență a Guvernului nr.21/2004 prin Decizia nr.157 din 13 mai 2020 și ale cărei considerente își mențin valabilitatea în continuare. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.22 lit.b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004, solicită Curții să o respingă, ca neîntemeiată, și să constate că dispozițiile privind comitetele județene care au atribuții principale cu privire la evaluarea situațiilor de urgență produse în unitățile administrativ-teritoriale și stabilirea de măsuri și acțiuni specifice pentru gestionarea acestora, precum și cele referitoare la faptul că respectivele comitete județene pot urmări îndeplinirea acestor măsuri și acțiuni sunt constituționale, desigur cu aplicarea considerentelor deciziei Curții Constituționale precitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 2 februarie 2021, pronunțată în Dosarul nr.4438/30/2020, **Curtea de Apel Timișoara - Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.22 lit.b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență.**

6. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Friend's Arena S.R.L., de Societatea La Bravi Ragazzi S.R.L., de Societatea Gorunelu Alex S.R.L., de Societatea Gymone S.R.L. și de Societatea Smart Fitness Studio S.R.L., toate cu sediul în Timișoara într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă solicitarea acestora privind suspendarea, respectiv anularea unui act administrativ emis în virtutea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.21/2004.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, se susține, în esență, că sintagma „pot lua măsuri”, cuprinsă în art.22 lit.b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004 este mult prea vagă

și lasă libertatea comitetelor județene pentru situații de urgență să adopte orice fel de măsuri pentru gestionarea situațiilor de urgență, respectiv pentru combaterea pandemiei, inclusiv restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale, fără respectarea cadrului normativ existent în materie, astfel cum este în cazul contestat în care măsurile luate au la bază și criteriul ratei de infectare a populației cu un virus [SARS-Cov-2], criteriu care nu este cuprins în Legea nr.55/2020. Or, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a statuat că măsurile care restrâng drepturi și libertăți fundamentale pot fi instituite numai în baza legii, iar nu prin acte administrative. Totodată, se învederează faptul că normele criticate conduc și la o discriminare între anumite categorii de operatori economici, care, în funcție de obiectul de activitate al societăților, pot funcționa sau, dimpotrivă, le este întreruptă activitatea, precum și între operatorii economici și instituțiile publice, prin aplicarea unui tratament diferit pentru situații identice sau comparabile, astfel cum este în speță, unde unora dintre operatorii economici le-a fost întreruptă activitatea, motivat de creșterea numărului de cazuri de infectare cu un virus, fără ca acest criteriu să fie circumscris condițiilor privind restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale. În acest context, se face referire la Decizia Curții Constituționale nr.157 din 13 mai 2020.

8. **Curtea de Apel Timișoara - Secția contencios administrativ și fiscal** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece măsurile adoptate de către comitetele județene pentru situații de urgență, organisme cu rol decizional în managementul situațiilor de urgență, în baza prevederilor criticate, sunt măsuri adoptate ca urmare a evaluării și analizei situației de urgență, nefiind măsuri cu caracter arbitrar luate fără a se proceda la o analiză anterioară.

9. Potrivit dispozițiilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art.22 lit.b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.361 din 26 aprilie 2004, care au următorul cuprins: „*Comitetele județene au următoarele atribuții principale: [...]*”

b) evaluează situațiile de urgență produse în unitățile administrativ-teritoriale, stabilesc măsuri și acțiuni specifice pentru gestionarea acestora și urmăresc îndeplinirea lor;”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art.45 privind libertatea economică. De asemenea, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr.1313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.12 din 6 ianuarie 2012, din analiza motivării excepției de neconstituționalitate, Curtea reține ca norme de referință și prevederile constituționale ale art.1 alin.(5) în componenta privind calitatea legii, ale art.4 alin.(2) cu privire la nediscriminare și ale art.16 privind egalitatea în drepturi.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autoarele excepției de neconstituționalitate critică textul de lege din perspectiva conținutului său referitor la *stabilirea unor măsuri* de către comitetele județene pentru situații de urgență, conținut care, în opinia acestora, nu este determinat în mod concret prin aceea că nu enumeră măsurile vizate. Astfel, prin prisma interpretării, ar putea duce la o aplicare ce creează discriminări și la o încălcare a unor drepturi fundamentale, cum este libertatea economică, neținându-se seama de legislația incidentă, în speță fiind vorba de Legea nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.396 din 15 mai 2020, în conținutul căreia nu s-ar regăsi concret criteriile ce ar trebui avute în vedere atunci când situația impune restrângerea unui drept fundamental.

15. Din analiza cadrului legislativ, Curtea observă că Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență este organizat de autoritățile administrației publice și se compune dintr-o rețea de organisme, organe și structuri abilitate în managementul situațiilor de urgență, constituite pe niveluri sau domenii de competență, care dispune de infrastructură și de resursele necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de lege.

16. Art.4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004 prevede acțiunile și măsurile care

se întreprind pe durata situațiilor de urgență sau a stărilor potențial generatoare de situații de urgență, în condițiile legii, după caz. Având în vedere conținutul acestor norme care au format obiectul controlului de constituționalitate, se observă că prin Decizia nr.157 din 13 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr.397 din 15 mai 2020, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art.4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență sunt constituționale în măsura în care acțiunile și măsurile dispuse pe durata stării de alertă nu vizează restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale.

17. Totodată, se observă că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr.21/2004 cuprind capitolul III în care sunt reglementate atribuțiile componentelor Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență, care funcționează pentru: (i) prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență, adică a evenimentelor excepționale, cu caracter nonmilitar, care amenință viața sau sănătatea persoanei, mediul înconjurător, valorile materiale și culturale, iar pentru restabilirea stării de normalitate sunt necesare adoptarea de măsuri și acțiuni urgente, alocarea de resurse specializate și managementul unitar al forțelor și mijloacelor implicate; (ii) asigurarea și coordonarea resurselor umane, materiale, financiare și de altă natură necesare restabilirii stării de normalitate. Potrivit art.30 din aceeași ordonanță de urgență, resursele umane necesare funcționării Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență se asigură prin intermediul autorităților și instituțiilor administrației publice centrale și locale, iar personalul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, centrelor operaționale și al centrelor operative este investit cu exercițiul autorității publice, pe timpul și în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, în limitele competențelor stabilite prin lege.

18. Potrivit art.11 din Ordonanța de urgență nr.21/2004, la nivelul județelor se constituie, sub conducerea prefectilor, comitete județene pentru situații de urgență. Din comitetul județean fac parte președintele consiliului județean, șefi de servicii deconcentrate, descentralizate și de gospodărie comunală și alți manageri ai unor instituții și societăți comerciale de interes județean care îndeplinesc funcții de sprijin în gestionarea situațiilor de urgență, precum și manageri ai operatorilor economici care, prin specificul activității, constituie factori de risc potențial generatori de situații de urgență. Aceste comitetele județene au **anumite atribuții**, care sunt prevăzute la art.22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004, respectiv: „a) informează Comitetul Național, prin Inspectoratul General, privind stările potențial generatoare de situații de urgență și iminența amenințării acestora; b) *valuează situațiile de urgență produse în unitățile administrativ-teritoriale, stabilesc măsuri și acțiuni specifice pentru gestionarea acestora și urmăresc îndeplinirea lor*; (...) d) analizează și avizează planurile județene pentru asigurarea resurselor umane, materiale și financiare necesare gestionării situațiilor de urgență; e) informează Comitetul Național și consiliul județean asupra activității desfășurate; f) îndeplinesc orice alte atribuții și sarcini stabilite de lege sau de Comitetul Național”.

19. Din analiza dispozițiilor art.22 lit.b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004, criticate în prezenta cauză, nu rezultă că acestea conțin *in sine* norme prin care se restrâng drepturi și libertăți fundamentale, ci stabilesc atribuțiile comitetelor județene pe care trebuie să le exercite în situațiile de urgență produse în unitățile administrativ-teritoriale, respectiv de a întreprinde/stabili măsuri și acțiuni specifice pentru gestionarea acestora, și urmăresc îndeplinirea lor. Astfel, atât comitetele județene pentru situații de urgență, cât și întreg Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență își îndeplinesc atribuțiile potrivit legii și pe baza Regulamentelor privind gestionarea situațiilor de urgență specifice tipurilor de riscuri [art.41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004].

20. Raportat la cadrul legislativ incident în materie prin prisma cauzei deduse controlului de constituționalitate și indicat de către autoarele excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art.72 din Legea nr.55/2020, dispozițiile acestei legi se completează cu reglementările de drept comun aplicabile în materie [și care, în acest context sunt cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr.21/2004], în măsura în care nu contravin prevederilor acesteia, fiind precizate în mod concret normele cu caracter general care nu se aplică pentru starea de alertă instituită pentru prevenirea și combaterea unei pandemii de COVID-19, printre acestea neregăsindu-se și dispozițiile supuse controlului de constituționalitate. Prin urmare, dispozițiile art.22 lit.b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004 au înrăurire în ceea ce privește aplicarea măsurilor pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

21. Astfel, Curtea observă, pe de o parte, că instituirea stării de alertă este prevăzută în parametrii generali atât prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004, cât și, în mod special, prin Legea nr.55/2020 care reglementează măsurile pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19. Astfel, Legea nr.55/2020 are ca obiect instituirea, pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, a unor măsuri temporare și, după caz, graduale, în scopul protejării drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, inclusiv prin restrângerea exercițiului altor drepturi și libertăți fundamentale.

22. Starea de alertă reprezintă răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății. Starea de alertă se declară la nivel local, județean sau național, atunci când analiza factorilor de risc indică necesitatea amplificării răspunsului la o situație de urgență, pentru o perioadă limitată de timp, care nu poate fi mai mare de 30 de zile, și poate fi prelungită ori de câte ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioadă de timp suplimentară, care nu poate fi mai mare de 30 de zile și încetează înainte de împlinirea termenului pentru care a fost declarată ori prelungită, atunci când analiza factorilor de risc indică faptul că nu mai este necesară menținerea unui răspuns amplificat. Starea de alertă se instituie de Guvern prin hotărâre, la propunerea ministrului afacerilor interne, pe întreg teritoriul țării sau doar pe teritoriul unor unități administrativ-teritoriale, după caz [art.2, art.3 alin.(1) – (3) și art.4 alin.(1) din Legea nr.55/2020].

23. La instituirea acestor măsuri, potrivit art.3 alin.(4) din Legea nr.55/2020, se analizează cumulativ următorii factori de risc: a) amploarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel local, județean sau național; b) intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate; c) insuficiența și/sau inadecvarea capacităților de răspuns; d) *densitatea demografică în zona afectată de tipul de risc*; e) existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de risc.

24. De asemenea, în cuprinsul Legii nr.55/2010 sunt prevăzute măsuri sectoriale în domeniul economic pentru diminuarea impactului tipului de risc, printre care se regăsește și limitarea sau suspendarea pe durată determinată a activității unor instituții sau operatori economici [art.5 alin.(3) lit.f din Legea nr.55/2010]. Potrivit art.1 alin.(2) din Legea nr.55/2010 toate măsurile restrictive de drepturi prevăzute de lege, precum și, după caz, cele de renunțare sau de relaxare a acestora se dispun cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.

25. Cu privire la critica privind faptul că sintagma „pot lua măsuri”, cuprinsă în art.22 lit.b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004 este mult prea vagă, Curtea reține că atât instanța de contencios constituțional, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-au pronunțat în mod constant, statuând că, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație [Decizia nr.316 din 9 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.900 din 5 octombrie 2020, paragraful 20, și Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în *Cauza Cantoni împotriva Franței*, paragraful 31]. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Deși certitudinea în redactarea unei legi este un lucru dorit, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. [Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în *Cauza S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36].

26. Cu privire la principiul egalității, pretins a fi încălcat prin normele criticate, Curtea, în acord cu jurisprudența sa în materie, reține că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor [a se vedea Decizia nr.1615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.99 din 8 februarie 2012]. De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere. Astfel, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context. În acest sens, a se vedea Hotărârile din 23 iulie 1968, 13 iunie 1979, 28 noiembrie 1984, 28 mai 1985, 16 septembrie 1996, 18 februarie 1999 și 6 iulie 2004, pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva *Belgiei*, paragraful 10, *Marckx împotriva Belgiei*, paragraful 33, *Rasmussen împotriva Danemarcei*, paragrafele 35, 38, 40, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, paragraful 72, *Gaygusuz împotriva Austriei*, paragraful 42, *Larkos împotriva Cipru*, paragraful 29, respectiv *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, paragraful 24].

27. Cu privire la art.45 din Constituție, pretins a fi încălcată prin normele criticate, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că principiul libertății economice nu este un drept absolut, ci este

con condiționat de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice ori protejarea unor interese generale, precum și asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor [Decizia nr.162 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.272 din 19 aprilie 2011], și că accesul liber la o activitate economică nu exclude, ci, dimpotrivă, implică stabilirea unor limite de exercitare a libertății economice, statul având obligația să impună reguli de disciplină economică [Decizia nr.362 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.328 din 18 mai 2010].

28. De asemenea, ținând seama de contextul în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate și prevederile constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, Curtea învederează faptul că, pentru ca restrângerea să poată fi justificată, trebuie întrunite, în mod cumulativ, cerințele expres prevăzute de art.53 din Constituție, și anume: să fie prevăzută prin lege; să se impună restrângerea sa; restrângerea să se circumscrie motivelor expres prevăzute de textul constituțional, respectiv pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav; să fie necesară într-o societate democratică; să fie proporțională cu situația care a determinat-o; să fie aplicată în mod nediscriminatoriu; să nu aducă atingere existenței dreptului sau a libertății [Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.529 din 6 iulie 2017, paragrafele 50 și 51].

29. Având în vedere critica de neconstituționalitate și cadrul legislativ coroborat în materie, considerentele mai sus prezentate sunt aplicabile *mutatis mutandis*, astfel că instanța de contencios constituțional nu poate reține pretinsa neconstituționalitate a normelor criticate, în raport cu prevederile art.1 alin.(5) din Constituție prin prisma exigențelor privind calitatea legii, ale art.16 cu privire la principiul egalității, coroborat cu ale art.4 în componenta privind criteriile de nediscriminare și ale art.45 referitor la libertatea economică, astfel cum înțelesul acestora a fost dezvoltat prin jurisprudența instanței de contencios constituțional precizată, deoarece: libertatea economică se desfășoară în limitele legii; există cadrul normativ la nivel de lege ca act al Parlamentului, care se circumscrie prevederilor art.53 din Constituție pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți; sunt prevăzute condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor libertăți sau al unor drepturi; sunt stabilite principiile de care trebuie să țină seama autoritățile implicate în interpretarea și aplicarea legii – proporționalitate și egalitate de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile, iar măsurile sunt limitate în timp; prevederile criticate sunt clare, precise și previzibile, neputând conține norme exhaustive, având în vedere că au caracter general, acestea aplicându-se în coroborare cu alte prevederi legale în funcție de situația specifică tipurilor de riscuri, în speță fiind vorba de Legea nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

30. Față de cele prezentate, respectiv ansamblul legislativ ce reglementează (i) sistemul național de management al situațiilor de urgență, (ii) gestionarea situațiilor de urgență specifice tipurilor de riscuri, (iii) măsurile pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, jurisprudența Curții Constituționale în materie și considerentele expuse prin prezenta decizie, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.22 lit.b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004, în raport cu prevederile constituționale invocate în susținerea sa, este neîntemeiată.

31. Pentru considerentele expuse, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A. d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Friend's Arena S.R.L., Societatea La Bravi Ragazzi S.R.L., Societatea Gorunelu Alex S.R.L., Societatea Gymone S.R.L. și de Societatea Smart Fitness Studio S.R.L., toate cu sediul în din Timișoara, în Dosarul nr.4438/30/2020 al Curții de Apel Timișoara - Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art.22 lit.b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul National de Management al Situațiilor de Urgență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara - Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 mai 2021.